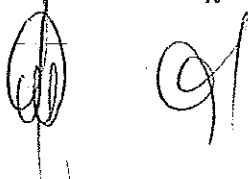

τρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και οι άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παρόντος νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ παραγωγικό υλικού φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ.2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/93 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ.3 Ν. 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από-εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 Ν. 2121/9) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τα σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δε προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Επίσης ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά τον νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομά του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και κα-

ταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ.1 εδ. δ του Ν.2121/93, η οποία παρέχει στο Δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/93, επιτρέπει στο Δικαστήριο να διατάξει την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφ' όσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου ο νόμος 2121/93 στο άρθρο 55 παρ.2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού ». Εξάλλου, στο άρθρο 728 παρ.1 ΚΠολΔ, ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ'). Κατά το άρθρο δε 49 παρ.1 εδ. δ' του Ν. 2121/93 σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Με την τελευταία διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ.1 του παραπάνω άρθρου. Αυτό συνάγεται από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρ-

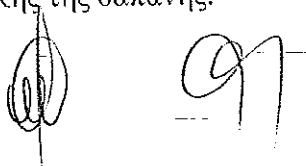
μόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/93, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ (βλ. ΠΠρΑθ 3318/98 ΔΕΕ 1999, 403, ΜΠρΡοδ 606/99 ΔΕΙΕ 1999, 869, ΜΠρΧίου 118/98 ΔΕΕ 1999, 593, ΜΠρΘεσ 13557/2004, ΜΠρΘεσ 14115/2004, ΜΠρΘεσ 13960/2004, ΜΠρΘ 12368/2004, ΜΠρΘεσ 12188/2004, ΜΠρΘεσ 10673/2004, ΜΠρΘεσ 10674/2004, ΜΠρΑθ 418/2004, ΜΠρΘεσ 29236/2002 αδημ., ΜΠρΘεσ 9564/2010 Αρμ 2010.1809, ΜΠρΘεσ 34203/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011.414, ΜΠρΘεσ 11989/2012 ΔιΜΕΕ 2012.214, Βλ. αντιθ. περί μη δυνατότητας προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, ΜΠρΤρικ 1250/2002 Χρ1Δ 2003.173). Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του Ν 2121/93 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ 1 του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη

φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι « Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής, ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής ». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/92, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της « εθνικής μεταχείρισης », δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων), τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του Ν 2054/92) συνάγεται σαφώς, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ.-οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε(δημοσιεύθηκε)σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 Ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του

ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου » και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 Ν. 2054/92), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (ΜΠρΑθ 418/2004, ΜΠρθ 14115/2004, ΜΠρΘ 12188/2004, ΜΠρΘ 29236/2002, ΜΠρΘ 12368/2004, ΜΠρΘ 33798/2002 αδημ. στο νομ. τυπ.).

II. Με την υπό κρίση αίτηση η αιτούσα εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων κατά το άρθρο 49§6 του ν. 2121/1993 και ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελλάδα οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας των δικαιωμάτων αυτών των παραγωγών υλικών φορέων, ερμηνευτών, και εκτελεστών, και έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αλλοδαπούς αντιστοίχους αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως, οι οποίοι εκπροσωπούν τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς της χώρας τους. Ότι μεταξύ των αρμοδιοτήτων της είναι και η είσπραξη της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του παραπάνω νόμου και η κατανομή της μεταξύ των δικαιούχων Ελλήνων μελών της, αλλά και των αλλοδαπών δικαιούχων για τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Ότι αυτή συνέταξε, κατόπιν εξουσιοδοτήσεως των μελών της το στην αίτηση περιγραφόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό με την δημοσίευσή του σε εφημερίδες, σχετικά με την χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα. Ότι η καθ' ης η αίτηση η οποία διατηρεί καφετερία, χρησιμοποιεί υλικούς φορείς με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, αλλά αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής της. Κατόπιν τούτων ζητεί να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την από την καθ' ης η αίτηση χρήση των υλικών φορέων ήχου στο κατάστημά της, καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012, στο ποσό των 150 € για έκαστο έτος, πλέον του αναλογούντος ποσοστού ΦΠΑ από 23%, σύμφωνα με το εφάπαξ ποσό το οριζόμενο βάσει του εμβαδού του καταστήματός της κατά το διαλαμβανόμενο στην αίτηση πίνακα υπολογισμού, να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας δικαιούχων, ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να προσκομίσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το επίδικο χρονικό διάστημα χρήσεως υλικών φορέων ήχου και τέλος να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση στην πληρωμή της δικαστικής της δαπάνης.

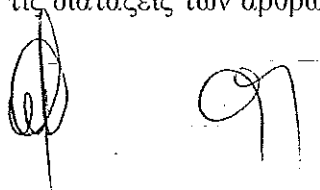

III. Η αίτηση, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας, αρμόδια φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον η αιτούσα επικαλείται το αναφερόμενο στη νομική σκέψη της παρούσας τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α του Ν. 2121/93 για όλα τα έργα των κατονομαζομένων στην αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπως ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλείται ότι συνήψε συμβάσεις αμοιβαιότητας και δεν απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, η συγκεκριμένη ημερομηνία και ώρα που χρησιμοποίησαν οι καθ' ων στα καταστήματά τους μουσικό ρεπερτόριο και ποιο ειδικότερα ανά ημερομηνία και ώρα (ΜΠΡΑΘ 418/2004 αδημ. στο νομ. τυπ.). Είναι δε και νόμιμη, σύμφωνα με όσα επίσης αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας και ως προς το αίτημα προσδιορισμού της εύλογης αμοιβής και ως προς το αίτημα της προσωρινής επιδίκασής της. Η αίτηση στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 46, 47, 49, 54- 58 του Ν.2121/93, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν 2054/92, 682 επ., 728 παρ 1 περ.ζ', 729 παρ.2, 450 επ.. 731, 732 και 176 ΚΠολΔ, 901 επ. ΑΚ. Πρέπει, επομένως η αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

IV. Η καθ' ης με δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της που καταχωρήθηκε στο σώμα της αιτήσεως, αφού εν προκειμένω δεν τηρούνται πρακτικά, και ανέπτυξε με το σημείωμά της, αρνήθηκε την αίτηση και περαιτέρω προέβαλε τους εξής ισχυρισμούς: α) Ότι δεν υφίσταται κατεπίγον για την ασφαλιστέα αξίωση της αιτούσας. Ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται απορριπτέος, καθώς δεν πρόκειται περί γνησίου ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου της εκουσίας δικαιοδοσίας που δικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. β) Ότι η αποδοχή του αιτήματος της αιτήσεως οδηγεί σε πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος αυτής (άρθ. 692 ΚΠολΔ). Και ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται απορριπτέος, αφού ως αναφέρεται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, με τη διάταξη του άρθρου 49 παρ.1 εδ. δ' του Ν. 2121/93 προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη.

V. Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης , και ανταπόδειξης που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, τις φωτογραφίες των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητήθηκε, το περιεχόμενο όλων των εγγράφων, που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, μερικά των οποίων μνημονεύονται παρακάτω, χωρίς όμως κάποιο από αυτά να παραληφθεί για την κατ' ουσία διάγνωση της διαφοράς, πιθανολογήθηκαν τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και έχει ως μέλη της τον "Οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστα-

σίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, ή ήχου και εικόνας” που ίδρυσαν οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου (δισκογραφικές εταιρείες), τον “Όργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών – ερμηνευτών Συν.Π.Ε.” που ίδρυσαν οι τραγουδιστές – ερμηνευτές και τον “Όργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.Π.Ε.” που ίδρυσαν οι μουσικοί. Στην αιτούσα έχει ανατεθεί από τα μέλη της, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, του αναφερόμενου στη νομική σκέψη της παρούσας άρθρου 49 του Ν. 2121/93 και συνεπώς νομιμοποιείται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του ίδιου νόμου, να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση, ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών της και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία, ενώ η καθ’ ης δεν αποδεικνύει το αντίθετο προς ανατροπή του παραπάνω τεκμηρίου. Ήδη, ως διαχειριζόμενη και προστατεύουσα τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα των μελών της, έχει, εκτός άλλων καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών και κατόπιν αιτήσεών της έχουν εκδοθεί οι αναφερόμενες στη νομική σκέψη της παρούσας δικαστικές αποφάσεις και πλήθος άλλων, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιείται για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνη και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων, ερμηνευτών, και εκτελεστών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας (όπως ενδεικτικά με EMI, Universal, Warner, Sony κ.α.), με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί υλικοί φορείς, ερμηνευτές, και εκτελεστές για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την, προαναφερόμενη, Σύμβαση της Ρώμης, της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και την ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (όπως π.χ. το διαδίκτυο) δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα αναφέρονται σχετικά στη νομική σκέψη της παρούσας, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Νόμου 2121/93 και η λειτουργία

γία της, εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. ΥΠΠΟ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β 3245/30-12-11), ο οποίος και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/93, την αντιπροσωπευτικότητά της με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν τα μέλη της, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά της έχει κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Τα μέλη της αιτούσας κατήρτισαν και γνωστοποίησαν στο κοινό, οικείο αμοιβολόγιο σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 Ν. 2121/93, το οποίο έχει δημοσιευθεί δημόσια σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες ήτοι στο "Έθνος" στις 4/2/98, στα "Νέα" στις 4/3/98 και στη "Ναυτεμπορική" στις 3/2/98. Το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και η αιτούσα στις εφημερίδες: "Κέρδος" στις 20/4/12, "Αυγή" στις 20/4/12 και "Ριζοσπάστης" στις 19/4/12. Με τα παραπάνω αμοιβολόγια, όσον αφορά τους χρήστες μουσικού ρεπερτορίου που διατηρούν εστιατόρια, καφετέριες, καφεενεία κ.λ.π., ενόψει του ότι η μουσική για τέτοιες επιχειρήσεις δεν είναι απαραίτητη, αλλά απλώς χρήσιμη για την προσέλκυση πελατών, οι αιτούσα προσδιόρισε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή κατ' έτος σε εφάπαξ ποσά, ανάλογα με την επιφάνεια του στεγασμένου και του τυχόν υπαίθριου χώρους τους, κάλεσε δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών των μελών της. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ' ης, η οποία διατηρεί καφετερία στη , που λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Συγκεκριμένα η καθ' ης διατηρεί επιχείρηση καφετερίας, με διακριτικό τίτλο «Inner», σε κατάστημα που βρίσκεται στη στην οδό και , με στεγασμένο χώρο 60 τ.μ. περίπου. Σύμφωνα με έγγραφο του Επιμελητηρίου Ελλάδος που προσκομίζει η αιτούσα η δραστηριότητα της καθ' ης στον ως άνω χώρο ήταν υπηρεσίες που παρέχονται από καφετέρια. Στο παραπάνω κατάστημά της, κατά τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012 η καθ' ης καθ' όλη τη διάρκεια των ετών, όλες τις ώρες λειτουργίας του καταστήματός της χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ξένο και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο. Μάλιστα σε επίσκεψη οργάνου της αιτούσας στις 6/3/13 η καθ' ης χρησιμοποιούσε μουσική που εξέπεμπε μέσω ραδιοφώνου από ραδιοφωνικούς σταθμούς. Η καθ' ης η αίτηση, παρότι οχλήθηκε από την αιτούσα για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων απ' αυτήν δικαιούχων, αδιαφόρησε και μέχρι σήμερα δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Το επικαλούμενο από την καθ' ης ότι ουδέποτε χρησιμοποίησε κάποια συσκευή για την εκπομπή ή αναπαραγωγή μουσικής μέσω υλικών φορέων ήχου, δεν αποδείχθηκε. Εξάλλου αντίκειται στην κοινή λογική καφετέρια να μην χρησιμοποιεί μουσική για την έλξη και τέρψη των πελατών της. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, η καθ' ης οφείλει να καταβάλει στην αιτούσα εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 Ν. 2121/93, για τα επίδικα

έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε, ότι στο αμοιβολόγιο που συνέταξε, όπως έχει ήδη λεχθεί, η αιτούσα, όσον αφορά τις επιχειρήσεις για τη λειτουργία των οποίων η μουσική είναι χρήσιμη και οι οποίες λειτουργούν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, όπως η επιχείρηση της καθ' ης, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίστηκε σε εφάπαξ καθ' έτος ποσά, για καθένα από τα ως άνω έτη, για το στεγασμένο χώρο των καταστημάτων εμβαδού από 51 τ.μ. έως 100 τ.μ., όπως είναι το κατάστημα της καθ' ης, στο ποσό των 150 €, το οποίο με συνυπολογισμό του ΦΠΑ 19%, έως το έτος 2009 και 23% για τα επόμενα έτη, ανέρχεται σε 910,5 €. Λαμβανομένων υπόψη, της διάρκειας λειτουργίας της επιχείρησης της καθ' ης, του αριθμού των πελατών που έχει τη δυνατότητα να εξυπηρετήσει ανάλογα με την έκταση του καταστήματός της και το είδος των υπηρεσιών που παρέχει, καθώς και της δαπάνης στην οποία θα έπρεπε να υποβληθεί για τη χρησιμοποίηση ζωντανής ορχήστρας μουσικών και τραγουδιστών, αντί της χρήσης υλικών φορέων ήχου με την οποία προσελκύει πελάτες, τα παραπάνω επί μέρους ποσά, κρίνονται ως εύλογη κατά το άρθρο 49 Ν. 2121/93 αμοιβή, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου καθ' όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής της. Με βάση τα προαναφερόμενα στοιχεία, η εύλογη αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει η καθ' ης στην αιτούσα πρέπει να καθορισθεί με βάση τα παραπάνω επί μέρους αναφερόμενα για τον καθένα ποσά, στο ποσό των 910,5 € για τα επίδικα έτη (με συνυπολογισμό και ΦΠΑ 19% και 23%). Επίσης πρέπει να καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 3 του Ν. 2121/93 στο οποίο ορίζεται ότι «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων» και ότι «η κατανομή των εισπραττομένων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης» σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, όπως οι τελευταίοι πιθανολογήθηκε ότι αποφάσισαν με τα αρμόδια όργανα των οργανισμών τους να κατανέμουν μεταξύ τους τις εισπραττόμενες αμοιβές που τους αναλογούν. Περαιτέρω, δεδομένου ότι σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 Ν. 2121/93, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει η καθ' ης να υποχρεωθεί σε παράδοση τέτοιων καταλόγων με τα έργα του μουσικού ρεπερτορίου που εκτέλεσε δημόσια κατά τα επίδικα έτη. Τέλος, πρέπει να επιδικασθεί στην αιτούσα το μισό του ποσού της αμοιβής που κατά τα παραπάνω καθορίστηκε, και στο οποίο πολλοί από τους δικαιούχους αποβλέπουν ως έσοδο για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών τους αναγκών. Σύμφωνα με τα παραπάνω, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση, ως βάσι-

μη και κατ' ουσίαν, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό και να καταδικαστεί η καθ' ης στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας (άρθρο 176 του ΚΠολΔ), όπως επίσης ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς του ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο ελληνικό και ξένο, σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, για τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012, στο ποσό των εννιακοσίων δέκα ευρώ και πενήντα λεπτών (910,5 €).

Καθορίζει προσωρινά ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% για τους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% για τους τραγουδιστές.

Υποχρεώνει την καθ' ης, να καταβάλλει ως προσωρινή αμοιβή στην αιτούσα, το μισό της παραπάνω αντίστοιχα για τον καθένα καθορισθείσας αμοιβής και κατά τα προαναφερόμενα ποσοστά για τον καθένα που εκπροσωπείται από την αιτούσα.

Υποχρεώνει την καθ' ης, να παραδώσει στην αιτούσα αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012.

Ορίζει προθεσμία για την άσκηση τακτικής αγωγής χρονικό διάστημα τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας.

Επιβάλλει εις βάρος της καθ' ης την πληρωμή της δικαστικής δαπάνης της αιτούσας, την οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων ευρώ (200 €).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στη , χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 10 Οκτωβρίου 2013.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

